

Daniels bok – nummer sex

Jojakim

Jeff Pippenger

2023-12-01

Daniels bok och Uppenbarelseboken är samma bok, i samma mening som Bibeln är en enda bok, bestående av Gamla testamentet och Nya testamentet.

”Historien om Jesu liv, död och uppståndelse, såsom Guds Sons, kan inte fullt ut bevisas utan det vittnesbörd som finns i Gamla testamentet. Kristus uppenbaras i Gamla testamentet lika tydligt som i Nya. Det ena vittnar om en Frälsare som skulle komma, medan det andra vittnar om en Frälsare som har kommit på det sätt som profeterna förutsade. För att rätt kunna uppskatta återlösningsplanen måste Gamla testamentets Skrift förstås grundligt. Det är det förhålligade ljuset från det profetiska förflutna som låter Kristi liv och Nya testamentets läror framträda med klarhet och skönhet. Jesu underverk är ett bevis på hans gudomlighet; men de starkaste bevisen för att han är världens Återlösare finns i Gamla testamentets profetior jämförda med Nya testamentets historia. Jesus sade till judarna: ’Rannsaka skrifterna; ty ni menar att ni i dem har evigt liv, och det är dessa som vittnar om mig.’ Vid den tiden fanns ingen annan skrift än Gamla testamentets; därför är Frälsarens uppmaning tydlig.” Spirit of Prophecy, band 3, 211.

Det starkaste beviset på vem och vad Kristus är framträder när Gamla testamentets profetior jämförs med uppfyllelsen av dessa profetior i Nya testamentets historia. Så är det också med förhållandet mellan Daniels bok och Uppenbarelseboken.

”I Uppenbarelseboken möts alla Bibelns böcker och når sitt slut. Här finns komplementet till Daniels bok. Den ena är en profetia; den andra en uppenbarelse.” Apostlagärningarna, 585.

Ordet ”komplement” betyder att föra till fullkomning. Uppfyllelsen av Gamla testamentets profetior var det ”starkaste” ”beviset” på Kristi ”gudomlighet”. Det starkaste beviset på profetiornas gudomlighet i Daniels bok är uppfyllelsen av dessa profetior, sådan den framställs i Uppenbarelseboken. Profetiorna i Daniel fortsätter i Uppenbarelseboken, och de förs till fullkomning i de sista dagarna, när Jesu Kristi uppenbarelse avförseglas.

”Uppenbarelseboken är en förseglad bok, men den är också en öppnad bok. Den skildrar underbara händelser som skall äga rum under de sista dagarna av denna jords historia. Denna boks undervisning är bestämd, inte mystisk och obegriplig. I den upptas samma profetiska linje som i Daniel. Vissa profetior har Gud upprepat och därigenom visat att vikt måste fästas vid dem. Herren upprepar inte sådant som inte är av någon större betydelse.” Manuscript Releases, volym 9, 8.

I Juda kung Jojakims tredje regeringsår kom Nebukadnessar, Babels kung, till Jerusalem och belägrade det. Daniel 1:1.

Den första versen i Daniels bok rymmer en rikedom av profetisk information, när den rätt förstås. Vi ska inleda vår betraktelse med Jojakim.

Jojakim var den förste av Juda tre sista kungar. Som sådan representerar han den förste ängels budskap. Hans son Jojakin, som också var känd som Jekonja eller Konja, representerade den andre ängels budskap. Efter Jojakin följde Sidkia, den siste av Juda tre sista kungar. Sidkia representerar den tredje ängels budskap. Det finns flera profetiska vittnen som bekräftar att Jojakim är en symbol för den förste ängels budskap. Det är viktigt att förstå dessa bevis, ty de identifierar att den första versen i Daniels första kapitel utpekar den förste ängels budskap, och detta faktum är ett ankare som gör det möjligt att förstå det första kapitlet som Uppenbarelsebokens fjortonde kapitals första ängels budskap. Vi ska börja i Andra Krönikeboken.

Och dem som hade undkommit svärdet förde han bort till Babylon; där var de tjänare åt honom och hans söner intill det persiska rikets välde: för att uppfylla Herrens ord genom Jeremias mun, tills landet hade fått njuta sina sabbater; så länge det låg öde höll det sabbat, till dess sjuttio år hade fullbordats. 2 Krönikeboken 36:20, 21.

Fångenskapen i Babylon i sjuttio år var till för att landet skulle få njuta av de sabbater som inte hade hållits i enlighet med Tredje Moseboken tjugofem. Sjuttio år av sabbater uppgår till fyrahundranittio år, under vilka det forntida Israel hade åsidosatt anvisningarna i Tredje Moseboken tjugofem. Fyrahundranittio år av uppror föregick sjuttio år av fångenskap. Vid slutet av de fyrahundranittio åren skulle tre kungar läggas under Nebukadnessars välde.

Vid slutet av de sjuttio åren i fångenskap uppväckte Herren Koresh, som var den förste av de tre kungar som skulle utfärda påbud om att Israel kunde återvända och bygga upp Jerusalem på nytt. Artaxerxes var den tredje av dessa tre kungar, och han utfärdade det tredje påbudet år 457 f.Kr. Det tredje påbudet inledde de tvåtusen trehundra åren i Daniels bok, kapitel åtta, vers fjorton. År 1798 upphörde indignationens första slut, Daniels bok blev uppläst och den förste av de tre änglarna anlände. Den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844.

Judas tre sista kungar konfronterades alla av Nebukadnessar, och vid Jojakims fångenskap började de sjuttio åren. De fortgick tills Babylon förstördes, och fältherren (Kyros), som hade förstört Babylon och kort därefter blev kung, utfärdade det första av tre påbud. Det tredje påbudet inledde profetian om aftnarna och morgnarna, som slutade med ankomsten av den tredje av tre änglar. Kristus identifierar alltid slutet med början.

De sjuttio årens början inträffade vid Nebukadnessars första angrepp mot Jerusalem. Slutet på de sjuttio åren markerades av Babylons förstörelse. Jerusalems slutliga och fullständiga förstörelse kom över den tredje av tre kungar, vilka alla hade angripits av Nebukadnessar. Jerusalems förstörelse var fortskridande. De tre sista kungarna utgör en och samma profetiska symbol, i den meningen att de alla hade angripits av Nebukadnessar. De var en förebild för de tre påbuden, som alla utgjorde en och samma symbol, liksom de tre änglarna vid slutet av de tvåtusen trehundra dagarna.

”I Esras sjunde kapitel återfinns dekretet. Verserna 12–26. I sin mest fullständiga form utfärdades det av Artaxerxes, konung i Persien, 457 f.Kr. Men i Esra 6:14 sägs det att Herrens hus i Jerusalem blev byggt ”enligt befallningen [”dekretet”, marginalen] från Koresh, Darejavesch och Artaxerxes, konung i Persien.” Dessa tre konungar förde, genom att utfärda, bekräfta på nytt och fullborda dekretet, det till den fullkomning som profetian krävde för att utmärka början på de 2300 åren. När man tog 457 f.Kr., tiden då dekretet fullbordades, som tidpunkten för befallningen, visade det sig att varje enskild bestämmelse i profetian angående de sjuttio veckorna hade uppfyllts.” The Great Controversy, 326.

Syster White visar att de tre påbuden var nödvändiga för profetians fullkomnande. Hon definierar deras relation till varandra och identifierar därigenom de grammatiska kännetecknen hos det hebreiska ordet ”sanning”. Hon säger att det första påbudet uppstod, det andra påbudet bekräftade på nytt, och det tredje påbudet fullbordade ”varje bestämmelse i profetian om de sjuttio veckorna”. Det hebreiska ordet ”sanning” bildas genom kombinationen av den första, den trettonde och den sista bokstaven i det hebreiska alfabetet. Det första påbudet uppstod, det andra bekräftade på nytt och det sista påbudet fullbordade profetian. De tre påbuden bär Alfa och Omegas signatur, och de uppfylldes vid slutet av sjuttioårsprofetian om fångenskapen i Babylon, även om det tredje påbudet kom långt efter det att de sjuttio åren hade avslutats. De tre påbuden var progressiva, och fastän de var tre påbud, var de likväl en och samma profetiska symbol.

Den förste ängeln kom år 1798, den andre ängeln kom våren 1844, och den tredje ängeln kom den 22 oktober 1844. Dessa tre änglar utgör en och samma profetiska symbol och representerar det eviga evangeliet i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel.

”Det första och det andra budskapet gavs år 1843 och 1844, och vi står nu under förkunnelsen av det tredje; men alla tre budskapen skall fortfarande förkunnas. Det är nu lika väsentligt som någonsin tidigare att de upprepas för dem som söker sanningen. Med penna och röst skall vi låta förkunnelsen ljuda och visa deras ordning samt tillämpningen av de profetior som för oss fram till den tredje ängels budskap. Det kan inte finnas något tredje utan det första och det andra. Dessa budskap skall vi ge till världen i publikationer och i tal, i den profetiska historiens linje visa de ting som har varit och de ting som skall komma.” Selected Messages, bok 2, 104, 105.

Judas tre sista kungar utgjorde en och samma symbol, ty de blev alla i olika grad underkuvade av Babylons kung. Judas tre sista kungar, de tre förordningarna och de tre änglarna, fastän de tydligt är tre, framställs också som en enda profetisk symbol.

De tre sista kungarna utgör en del av den profetiska ramen vid början av profetian om de sjuttio årens fångenskap, och som sådana blir de en del av den början som åskådliggör slutet på de sjuttio årens fångenskap. Fångenskapen började med det gradvisa underkuvandet av tre kungar och slutade med förstörelsen av riket och dess huvudstad. Slutet på profetian markerar förstörelsen av Babylons nation och huvudstad, vilket markerar ankomsten av de tre gradvisa dekreten. Början av den tvåtusentrehundraåriga profetian markeras av tre gradvisa dekret, och den åskådliggör slutet på den tvåtusentrehundraåriga profetian, vilket består av tre gradvisa budskap.

De tre änglarna och deras respektive tre budskap hade förebildats av tre kungar och deras tre fortskridande påbud. De tre kungar som förkunnade sina respektive tre påbud hade förebildats av tre fortskridande kungar, som var och en hade framfört sina budskap om uppror mot Nebukadnessar. Tre budskap om uppror förebildade tre påbud, vilka i sin tur förebildade tre budskap. Det ena inleder profetian om de sjuttio åren, vilken i sin tur avslutas med början av den tvåttrettonhundraåriga profetian, som avslutas vid den tredje ängels ankomst år 1844. De sjuttio åren då landet skulle njuta sin sabbat kan inte skiljas från den 22 oktober 1844.

Jojakim representerar Kyros' första dekret och även den förste ängels budskap i Uppenbarelseboken kapitel fjorton. Utöver detta ger de tre vittnena — de tre sista judiska kungarna, de tre dekreten och de tre änglabudskapen — exakt information om symbolen Jojakim, ty de tre änglarnas profetiska historia har mycket noggrant utmärkts genom inspiration. Alla tre budskapen har ett historiskt ankommande och därefter ett historiskt bemyndigande.

Den första ängeln anlände år 1798 och gavs den 11 augusti 1840 kraft genom bekräftelsen av principen om en dag för ett år.

”År 1840 väckte ännu ett anmärkningsvärt uppfyllande av profetian utbrett intresse. Två år tidigare hade Josiah Litch, en av de ledande förkunnarna av den andra adventen, publicerat en utläggning av Uppenbarelseboken 9, där han förutsade det osmanska rikets fall. Enligt hans beräkningar skulle denna makt störtas ... den 11 augusti 1840, då man kan förvänta att den osmanska makten i Konstantinopel skall brytas. Och detta tror jag skall visa sig vara fallet.”

”På just den angivna tiden accepterade Turkiet, genom sina ambassadörer, de europeiska allierade makternas beskydd och ställde sig därmed under de kristna nationernas kontroll. Händelsen uppfyllde förutsägelsen exakt. När detta blev känt, blev stora skaror övertygade om riktigheten i de principer för profetisk uttolkning som antagits av Miller och hans medarbetare, och adventrörelsen fick en underbar drivkraft. Lärda och inflytelserika män förenade sig med Miller, både i att predika och i att publicera hans uppfattningar, och från 1840 till 1844 utvidgades verket snabbt.” The Great Controversy, 334, 335.

Den förste ängeln framträdde och förkunnade domens öppnande år 1798, men budskapet vilade på giltigheten av William Millers identifiering att en dag i Bibelns profetia motsvarar ett år. Den principen bekräftades ”den 11 augusti 1840”, och det första budskapet blev kraftfullt. När förutsägelsen om Kristi återkomst under det bibliska året 1843, vilket sträckte sig in i året 1844, visade sig slå fel, framträdde den andre ängeln i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel. När förutsägelsen våren 1844 slog fel, förkastade de protestantiska kyrkorna Millers regel om en dag för ett år och blev Babylons döttrar. Detta budskap blev därefter kraftfullt sommaren 1844, när det förenades med Midnattsropets budskap. När Midnattsropets budskap uppfylldes den 22 oktober 1844, framträdde den tredje ängeln med sitt budskap.

På grund av den laodiceiska adventismens olydnad år 1863 ålades Guds folk att återupprepa det forntida Israels historia under vandrigen i öknen. Först den 11 september 2001 skulle den tredje ängels budskap få sin kraft. Vart och ett av de tre budskapen träder in i historien och får därefter sin kraft.

Jojakim och Koresh representerar den första ängelns bemyndigande, inte dess ankomst. Fastän Jojakim var den förste av Judas tre sista kungar, och fastän han representerar den första ängelns budskap, visar de profetiska kännetecken som han, och även Koresh, uppvisar, att de båda är symboler för den första ängelns bemyndigande och inte symboler för den första ängelns ankomst. Den första budskapets ankomst i Jojakims historia var Manasse, den förste av Judas sju sista kungar.

Sju kungar föregick Jerusalems fullständiga och slutliga förstörelse. Dessa sju kungar representerar en fortskridande historia, såsom också den historia de var en förebild för från 1798 till 1844. Den förste ängeln anlände år 1798, och den tredje anlände den 22 oktober 1844. Historien från 1798 till 1844 är den förste och den andre ängelns historia. Den tredje ängelns historia började år 1844. När syster White identifierar symboliken i de sju tordönen i Uppenbarelsebokens tionde kapitel, säger hon att de sju tordönen representerar den förste och den andre ängelns historia, men inte den tredje ängeln.

”Det särskilda ljus som gavs åt Johannes och som kom till uttryck i de sju tordönen var en framställning av händelser som skulle äga rum under den förste och den andre ängelns budskap.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volym 7, 971.

Historien om de sju tordönen i Uppenbarelsebokens tionde kapitel betonar historien om den förste ängelns bemyndigande från den 11 augusti 1840 fram till den stora besvikelsen den 22 oktober 1844, men den innefattar likväl hela historien om den förste och den andre ängeln. Den allmänna tillämpningen av de sju tordönen är att de representerar tiden från 1798 till den 22 oktober 1844. Historien om den förste ängelns ankomst från 1798 till den stora besvikelsen är historien om den förste och den andre ängeln, och den framställs profetiskt som sju tordön. De sju tordönen förebildades också av de sista sju kungarna i Juda. De tre sista av dessa kungar identifierade inte bara efter varandra följande kungar, utan tillsammans utgör de en symbol sammansatt av en förste, en mellerste och en siste.

I de tre änglarnas historia fick det första budskapet kraft den 11 augusti 1840, och både Jojakim och Kyros var förebilder för den händelsen.

Vi kommer att fortsätta att identifiera dessa allra viktigaste sanningar i nästa artikel.

”Sträng integritet bör hållas dyrbar av varje studerande. Varje sinne bör med vörtnadsfull uppmärksamhet vända sig till Guds uppenbarade ord. Ljus och nåd skall ges åt dem som sålunda lyder Gud. De skall skåda underbara ting i hans lag. Stora sanningar, som sedan pingstdagen har legat ohörsammade och osedda, skall lysa fram ur Guds ord i sin ursprungliga renhet. För dem som verkligen älskar Gud skall den Helige Ande uppenbara sanningar som har bleknat ur sinnet och skall också uppenbara sanningar som är helt nya. De som åter Människosönens kött och dricker hans blod skall ur Daniels och Uppenbarelsebokens böcker hämta sanning som är inspirerad av den Helige Ande. De skall sätta krafter i rörelse som inte kan undertryckas. Barns läppar skall öppnas för att förkunna de hemligheter som har varit dolda för människors sinnen. Herren har utvalt det som för världen är dåraktigt för att låta de visa komma på skam, och det som för världen är svagt för att låta det starka komma på skam.

”Bibeln bör inte föras in i våra skolor för att trängas in mellan otro. Bibeln måste göras till grundval och innehåll i undervisningen. Det är sant att vi känner mycket mer av den levande Gudens ord än vi gjorde tidigare, men det finns fortfarande mycket mer att lära. Den bör brukas såsom den levande Gudens ord och aktas som det första, det sista och det bästa i allting. Då skall sann andlig tillväxt bli synlig. Studenterna kommer att utveckla sunda religiösa karaktärer, därför att de äter Människosönens kött och dricker hans blod. Men om själens hälsa inte övervakas och vårdas, förfaller den. Håll er i ljusets strömfåra. Studera Bibeln. De som troget tjänar Gud skall bli välsignade. Han som inte låter något troget arbete gå utan lön skall kröna varje handling av trohet och redbarhet med särskilda tecken på sin kärlek och sitt bifall.”
Review and Herald, 17 augusti 1897.